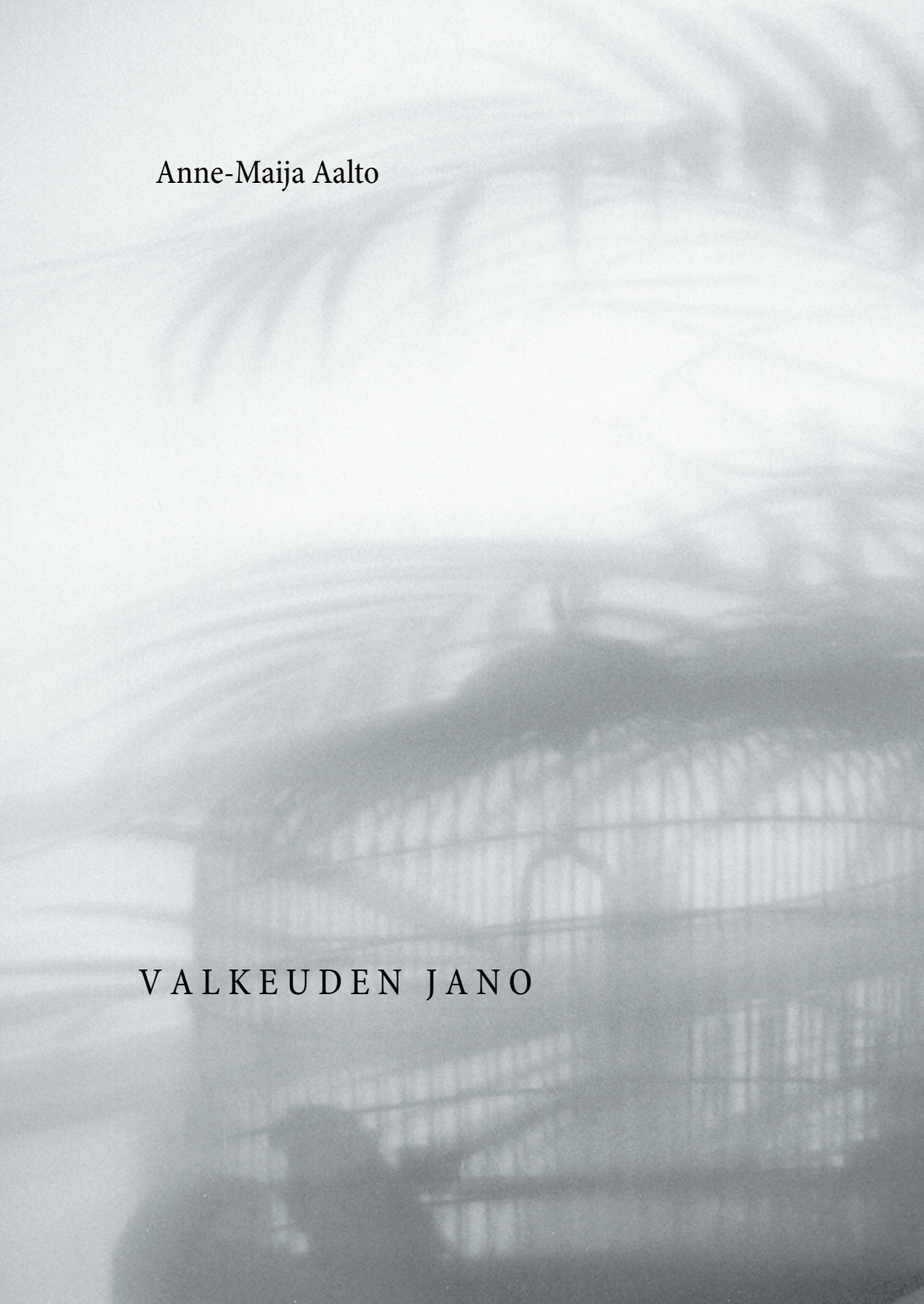

Anne-Maija Aalto

VALKEUDEN JANO

Valkeuden jano

© 2017 Anne-Maija Aalto

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-617-3

I

Americana

Lakkasin tänään kynteni verenspunaishella
myyjätär suositteli Chanelia
red is such a bold choice, Madam
hymyili samalla muotilla kuin kaikki muutkin
— suloinen tyttö, ei varmasti edes kahtakymmentä

kyllä minäkin osaan sen hymyn
jo tyttönä olen oppinut miten sitä käytetään
kuinka sillä otetaan vastaan kaikki
kohteliaisuuksista nyrkkiin
äitinikin oli näyttelijätär,
mutta hänen roolinsa oli klisee
onko mitään tylsempää kuin täydellinen nainen?

ja silti, kun mies illalla tulee
otan samalla kiitollisella hymyllä vastaan
jokaisen suudelman
niin kuin tylpät sakset kaulaa vasten

aina on vaarana että tällä kertaa käy pahasti

Hämärä ui kevein vedoin
takapihan akaasioiden lomasta makuuhuoneeseen
viettelee minut jalkeille
lempeä, intiimi hetki
kaadan itselleni toisen lasillisen valkoista
viipyilen puutarhassa
varjojen kanssa

ihanaa kun kukaan ei katso minuun tänään,

valehtelen ja
varomattomasti annan itseni ajatella miestä
kuinka hän varmaankin istuu nyt
vaimonsa kanssa
kauniisti katettuun illallispöytään
ja minä, heikko ja aina yhtä läpikuultava,
tarkistan taas ranteet:
vieläkö sykkivät siniset suonet
vieläkö minä olen

vaikka hän ei katso minuun tänään

Kahlaan jokaisen päivän kuin virtaavan joen
aina vaarassa irrota
liukkaat kivet ja vielä liukkaammat kädet
jotka minuun aina
liian huolimattomasti tarttuvat
niin kuin ei olisi juurikaan väliä sillä
valunko siniseen vai jääkö vielä

mutta yhä minä taivutan niitä
kuin seppä rautaa
punon kosketuksista puhdasta kultaa
himon alkemisti
katseet ovat minun valuuttani,
ainanälkäiset silmät
mutta silti jään aina ilman, *Mama*,
(sinä varoitit minua siitä)

he katsovat mutta eivät koskaan näe
illan tullen kuljen samaa tietä takaisin
vettä kaulaan asti
tuhannella tapaa yksin

Sininen sohva, harmaa huone
joka päivä on tammikuu
sumusilmäinen rakastaja

milloin minusta tuli klisee?
niin kaunis, hullu nainen
surua pintaan asti
se tihkuu minusta kun käännän kylkeä
en halua jättää hyvästejä
mutta toisinaan
haaveilen siitä millaista se olisi

kaksi bloody marya ja
kolme sinistä sinistä sinistä
ennen kuin nukahdan
ajattelen siltoja:
miten niitä rakastetaankaan,
aina ne vievät kohti ja pois ja kohti ja pois

ja aina vain
pois

Hän ostaa minulle silkkihuivin
kalleinta hienointa pehmeintä silkkiä
ja pujottaa sen kaulaani kuin hirttosilmukan

*my elegant little bird,
my sad little Cleopatra!*

hänen autonsa on nopea ja punainen
kuin niissä elokuvissa joissa olen aina joku muu
pelkkää punahuulista hymyä
lantion laveaa kaarta

kaikkialla meitä katsotaan
himokkaat silmät ahmivat meidät
kunnes olemme pelkkä huutomerkki
seuraavan aamun lehdessä
me ajamme pois kaupungista ja ylös kukkuloille
vihreään syvään hiljaiseen
missä eukalyptuspuut nielaisevat salamavalot
enkä haista enää kaupunkia
vain hänen himonsa ja minun himoni

— jos nyt itken
itken onnesta, sanon,
mutta en tiedä kuuleeko hän,
tai onko sillä hänelle merkitystä
onko koskaan ollut

Kuulas runokokoelma onnen sietämättömästä hauraudesta ja kirkkaudesta. Runoissa puhutaan sanoiksi ne varjot, jotka seuraavat aina kannoilla ja lasketaan niistä uhkarohkeasti irti, vaikka sitten vain hetkeksi.

"Mutta minä muistan: valo on kuin silkkipaperia, sen varaan ei voi laskea."

Anne-Maija Aalto (s. 1988) on turkulainen kirjoittaja ja kirjallisuuden opiskelija. Hänen esikoisromaaninsa Syvään veteen sai kunniamaininnan Otavan nuortenromaanikilpailussa. Valkeuden jano on hänen ensimmäinen runokokoelmansa.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi